

Arrest

nr. 266 937 van 19 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LAMBEAU, die loco advocaat V. WORONOFF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 januari 2021 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 april 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 mei 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 14 juli 2021. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan deze oproeping en heeft evenmin binnen een termijn

van twee dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud een geldige reden meegedeeld om zijn afwezigheid te rechtvaardigen.

1.3. Op 19 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd op 20 juli 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Hierbij meld ik u dat ik de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming beëindig op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 14/07/2021 opriep voor een persoonlijk onderhoud. U heeft mij geen geldige reden meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van twee dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en *“het beginsel van de goede administratie zowel als de onjuiste beoordeling”*, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onregelmatig is in de mate dat hij geen aangetekend schrijven heeft ontvangen voor een verhoor op 14 juli 2021. Hij formuleert zijn verweer verder als volgt: *“De Commissaris-Generaal spreekt van een aangetekend schrijven zonder te preciseren op welke datum dit schrijven gericht werd. Verzoeker is derhalve van mening dat zijn rechten niet gerespecteerd werden en dat een onjuiste motivatie is geweest.*

Er is een schending van artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten.

Hier heeft verzoeker geen kennis van de datum van een verhoor en mag derhalve niet verweten worden geen gevolg te hebben gegeven.

Indien een persoon niet op de hoogte is van een datum kan men niet beweren dat hij een blijk van desinteresse in de door haar ingezette asielprocedure vertoont.

Deze reden is puur formeel en onvoldoende om te zeggen dat het dossier van verzoeker niet behandeld zou kunnen worden.

Verzoeker heeft wel vrees van vervolgingsdaden in de zin van art. 1 § A, al. 2 van de Conventie van Geneve dd. 28 juli 1951 en er is derhalve een gevaar in de zin van art. 3 EVRM.

Gelet op al deze elementen dient zij ten minste verhoord te worden door het CGVS om haar vrees concreet te mogen uitleggen.”

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een verklaring van wettelijke samenwoning gevoegd.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt een bewijs van aangetekende zending op 24 juni 2021 van de oproepingsbrief voor het persoonlijk onderhoud gevoegd.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007,

nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet aanvoert, waarin wordt bepaald in welke gevallen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure kan behandelen, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij dit artikel geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming beëindigd op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet omdat (i) hij geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor een persoonlijk onderhoud en hij evenmin binnen een termijn van twee dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud een geldige reden heeft meegedeeld om zijn afwezigheid te rechtvaardigen zodat hij het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk maakt te oordelen of er wat hem betreft sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming en (ii) zijn gedrag bovendien blijk geeft van desinteresse in de door hem ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 57/6/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien :*

1° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft; (...).”

Luidens artikel 18, §2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maakt de asielzoeker, die zich niet heeft aangemeld op de voor het gehoor vastgelegde datum, binnen de vijftien dagen na de vastgestelde datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid over aan de commissaris-generaal. Deze termijn van 15 kalenderdagen wordt, naargelang het geval, herleid tot één of twee kalenderdag(en) voor de asielaanvragen waarvoor de wetgever een bijzondere procedure heeft uitgewerkt en waarvan de wetgever verwacht dat deze aanvragen versneld en/of binnen een zeer korte termijn van, naargelang het geval, twee, tien tot vijftien werkdagen worden behandeld. Het is dan ook redelijk verantwoord dat de termijn waarover de asielzoeker beschikt om zijn afwezigheid tijdens het gehoor te rechtvaardigen in deze gevallen korter is. *In casu* werd op basis van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet een versnelde procedure toegepast. In het geval van een

afwezigheid op het gehoor, diende verzoeker aldus binnen de twee dagen na de vastgestelde datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid over te maken aan de commissaris-generaal. In de toelichting bij het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt gesteld: “Deze reden en het bewijs van afwezigheid dienen schriftelijk aan de Commissaris-generaal te worden meegedeeld. De Commissaris-generaal die, wat dit punt betreft, over een ruime beoordelingsmarge beschikt, gaat daarna na of de opgegeven reden en het bewijs ervan geldig zijn en de afwezigheid van de asielzoeker op het gehoor staft.” (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, eigen onderlijning).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker woonplaatskeuze heeft gedaan op het adres “Frans Halsvest 105 te 2800 Mechelen” (zie “verklaring betreffende de woonstkeuze” van 3 mei 2021) en dat verzoeker wel degelijk op correcte wijze werd opgeroepen voor het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat voorzien was op 14 juli 2021. Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt immers dat de oproeping op 24 juni 2021 conform artikel 57/8 van de Vreemdelingenwet aangetekend werd verzonden naar “Frans Halsvest 105 te 2800 Mechelen”, zijnde de door verzoeker gekozen woonplaats en overigens ook het adres dat wordt vermeld in de aan het verzoekschrift gevoegde verklaring van wettelijke samenwoning dd. 10 juni 2021.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker echter geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping en hij evenmin binnen een termijn van twee dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud een geldige reden heeft meegedeeld om zijn afwezigheid te rechtvaardigen. Ook met de loutere bewering in het verzoekschrift dat hij geen aangetekend schrijven heeft ontvangen voor een persoonlijk onderhoud op 14 juli 2021, brengt verzoeker geen geldige reden bij om geen gevolg te geven aan de oproeping voor het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de commissaris-generaal onzorgvuldig zou hebben gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing en verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij meent dat zijn rechten niet gerespecteerd werden.

De schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd nu verzoeker het door zijn gebrek aan medewerking voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk heeft gemaakt om te beoordelen of er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden werd dan ook niet genomen in toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet doch wel op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om over te gaan tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hij geen geldige reden heeft meegedeeld ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid binnen de vooropgestelde termijn. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat hij wel “vrees van vervolgingsdaden” heeft, benadrukt de Raad dat een beoordeling van verzoekers asielmotieven in het kader van het onderzoek naar de beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming niet aan de orde is. Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich immers te beperken tot de beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Het staat verzoeker vrij om de elementen ter adstructie van zijn verzoek om internationale bescherming te verkrijgen kenbaar te maken via de geëigende procedure.

In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen verzoeker, zoals hoger reeds gesteld, door zijn gebrek aan medewerking onmogelijk heeft gemaakt. Verzoekers houding, die blijkt geeft van desinteresse in de door hem ingezette asielprocedure, lijkt in ieder geval onverenigbaar te zijn met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.6. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS